

בע"ה י"ז בחשוון תשע"ז

18/11/2016

גליון מס' 2973

שבת
שלום

פרשת וירא

גוונים של צחוק:

"ותצחק שרה בקרבה לאמור, אחרי בלותי היתה לי עדנה ואדני זקן" (בראשית י"ח, י"ב) – צחוק מופנם, פסימי וציני, המבטא כאב עמוק של אישה שאיבדה את התקווה.

"ותאמר שרה, צחק עשה לי אלהים כל השמע יצחק לי" (כ"א, ו') – צחוק משוחרר, המשתף את הזולת בחוויה, ומבטא הומור בריא של אישה שהתהפך מזלה לטובה.

"ותרא שרה את בן הגר המצרית.. מצחק" (כ"א, ט') – צחוק זדוני המבטא יצריות ללא שליטה של אדם שכוונתו לפגוע באחר.

(עיון בפרשת השבוע)

שיעור פרשת השבוע: אליאב לזר

ימי החול		שבת פרשת וירא	
05:25–05:20	זמן תפילין / טלית	16:21	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	16:30	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	שיעור הלכה אקטואלית	
08:20	שחרית ג' (בביה"ס)	06:45	שחרית א'
08:53–08:50	סוף זמן ק"ש	08:30	שחרית ב'
13:15	מנחה א' (בחד"א)	16:21	13:30, 12:30 מנחה
16:30	מנחה וערבית	14:15	מנחה (בני-עקיבא)
16:39–16:40	שקיעה	16:01	לימוד "מדור לדור"
20:10	ערבית	17:16	צאת השבת

אחות תורנית: הילרי יום טוב

האם העקידה התרחשה באזיאות?

לפני פחות מחודשיים התפללנו כולנו בראש-השנה "ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור".

אך האם העקידה התרחשה במציאות או שהייתה חיזיון נבואי?

הרמב"ם במורה נבוכים מסביר את הדרך בה פועלת הנבואה אצל כל הנביאים מלבד משה רבינו. על פי הרמב"ם אין נבואה שורה על האדם אלא בחלום, בזמן שינה. את המסרים הא-לוקיים הנביא מקבל בצורה של סמלים שעליו לפענח ולא בדיבור ישיר.

אם כך, בכל מקום בתנ"ך בו נאמר שה' או מלאך דיברו עם האדם, הכוונה היא שהנביא ראה זאת בחלום:

כבר הסברנו שבמקום בו נזכרת ראיית מלאך או פנייה בדיבור מצדו - זה אך ורק במראה הנבואה או בחלום, בין אם זה נאמר מפורשות בין אם לא, כפי שהקדמנו ואמרנו...

ונזכרים בספרי הנבואה **מקצתם בסתם**, שכיון שנודע כי הכל במראה הנבואה הסתפק מלחזור בעת הזכרת כל פרט מן המשל שהוא היה במראה הנבואה, כמו שאומר הנביא ויאמר ה' אלי ואינו צריך לבאר שזה היה בחלום. מה שנאמר בתורה "וירא אליו ה' באלוני ממרא וגו'" (בראשית יח א)... גם זה תיאור מה שאמר במראה הנבואה... וכך אני אומר גם בפרשת יעקב באמרו "ויאבק איש עמו" (שם לב כה)... וכל ההיאבקות... במראה הנבואה. וכך פרשת בלעם כולה בדרך ודברי האתון כל זה במראה הנבואה, כיון שנתבאר בסוף דבר מלאך ה' אליו (מורי"נ חלק ב' פרק מ"ב).

כלומר: על פי הרמב"ם תחילת פרשתנו עם ביקור המלאכים באוהל אברהם לא התרחש במציאות אלא בחלום וכך גם היאבקות יעקב עם המלאך, פרשת האתון של בלעם וכו'. כל ראיית מלאך היא חלום.

ומה לגבי עקידת יצחק? אומנם הרמב"ם לא מביא אותה כדוגמא, אך על פי דבריו הנ"ל ניתן להסיק שגם העקידה היא חלום, שהרי מתוארות בסיפור שתי פניות של מלאך אל אברהם.

האם אכן ניתן לומר שעקידת יצחק היתה רק חיזיון נבואי?

האברבנאל מביא בפירושו על התורה שאכן כך פירשו את דברי הרמב"ם כמה ממפרשי: כתב הרב המורה שכל מקום שנזכרה ראיית מלאך או דבורו שהוא במראה הנבואה או בחלום של נבואה יבאר בהם או לא יבאר הכל שווה וכו'. ואנשים מבני עמנו כתבו על זה שכיון הרב בו לענין עקדת יצחק שכיון שנזכר שם שמיעת דברי מלאך הכל היה המעשה הזה מתחילתו ועד סופו במראה הנבואה ושלא עבר דבר ממנו בהקיץ.

האברבנאל דוחה את אפשרות ההבנה הזאת ברמב"ם:

נעויתי משמוע נבהלתי מראות אנשים מבני ישראל וכתבו האפיקורוסות הזה ויחסו לרב הדעת המגונה ההוא כל כך רחוק מכוונתו כי אם היה המעשה ההוא כלו במראה הנבואה מהו והא-להים נסה את אברהם? כי הנה יראה האדם בחלום דברים רחוקים וגם נמנעים.

האברבנאל טוען כי אם כל העקידה היתה בחלום הרי מה יש לשבח את אברהם בסוף במילים "עתה ידעתי כי ירא א-לוקים אתה"? והרי כל מה שעשה היה בחלום ובחלום קל להיות גיבור ולהקריב את בנך ואין לקב"ה לציין זאת לשבחיו של אברהם?

שמעתי מחברנו דודה זהבי תשובה יפה לקושית האברבנאל: גם אם נניח שכל העקידה היתה בחלום, הרי אברהם חי בסביבה אלילית שהתרגלה להקריב את בניה למולך ולעבוד עבודה זרה.. הרמב"ם מסביר במורה נבוכים שמטרת ההקרבה למולך היתה לרצות את המולך בהעברת הבן באש ובכך להציל את חייו. כל ענין העבודה זרה הוא ריצוי האליל על מנת שלא יזיק לאדם.

אך אברהם הוא אחר. בחלומו הוא מקריב את בנו יחידו, ללא תמורה מובטחת, ואפילו בניגוד להבטחה מפורשת מהקב"ה שכן זה יהיה ממשיכו. את ההקרבה בחלום הוא עושה רק עפ"י בקשת ה' וללא בקשת תמורה.

וכפי שמובא במדרש (בראשית רבה מ"ב, ח'): "ויגד לאברם העברי... רבי יהודה אומר: כל העולם כולו מעבר אחד והוא מעבר אחר".

אכן אדם שמסוגל, בסביבה אלילית שכזו המאמינה אך ורק בדת ה"קח ותן" לחלום על נתינה ללא סייג של בנו יחידו לא-לוקיו, הוא אדם גדול מאוד ועל כך משבח אותו הקב"ה.

אך, החלום מעביר לנו גם את המסר של "אל תשלח ידך אל הנער". הקב"ה, בניגוד לאלים אחרים, אינו מעוניין ומעולם לא היה מעוניין, בקרבן אדם.

(מתוך לימוד משותף בשיעור ותיקים)

דברי סולמי

" כי בוידי דברי בו זכור אֲזַכְרֶנּוּ עוֹד... "

בהתרגשות ובשמחה גדולה אנו מתכבדים להזמינכם לטקס הכנסת ספר התורה

שנכתב לעילוי נשמתו של בעלי, אבינו וסבנו היקר:

בנימין פנחס (בני) גינזברג ז"ל

האירוע יתקיים אי"ה ביום חמישי, א' בכסלו התשע"ז, (1/12/16 למניינם) בקיבוץ סעד.

17:00 - סיום כתיבת אותיות בבית המשפחה.

17:45 - תהלוכה עם ספר התורה לבית הכנסת.

18:45 - הכנסת הספר להיכל ודברי ברכה.

תודה לכל השותפים בכתיבת ספר התורה!

המשפחה

ביום חמישי שעבר – התכנסנו ברחבת בית הכנסת תחת כיפת השמים, לשיחה עם הרב בני לאו לציון יום הזיכרון ליצחק רבין. לערב הוזמנו חברות וחברים מקיבוצי הסביבה והיישובים הסמוכים ותלמידי המכינה הקדם צבאית שבעלומים. בחלקו הראשון של הערב נשא הרב בני את דבריו הקולחים שעיקרם: אין לנו פריבילגיה להציב גבולות ומחסומים בין חלקי החברה הישראלית – אנו חטיבה אחת ומשפחה אחת, זהו סוד כוחנו. הזחיות והשאננות המאפיינים את הפלג המשיחי לאומי הרואה בעצם הקמת המדינה את הגאולה השלישית שתתקיים ללא תנאי ובכל מצב – מסוכנת מאד מאד! ארץ ישראל אינה 'שייכת' לעם ישראל, ולא לאף עם אחר. הארץ **מיועדת** לעם ישראל ובתנאי, שימלא את ייעודו. שום דבר אינו מובן מאליו ולאף אחד בעולמנו הקב"ה לא נתן צ'ק פתוח ללא מגבלת סכום... אין 'עגלות מלאות' ואין 'עגלות ריקות' כולם נפגשים בקופה ולאף אחד אין זכות לתבוע בעלות על האמת. אנו 'עם בחירה' עם מטלה ומטרה ברורים - לשמש אור לגויים, ולא לשם קבלת טובות הנאה מהקב"ה סתם כך על חשבונם של אחרים. עם ישראל דומה לבן בכור במשפחה שתפקידו לשמש דוגמא לאחיו הקטנים, לא כי הוא 'עדיף' עליהם וטוב מהם, אלא מעצם לידתו כבכור. מדובר באחריות ולא רק בפריבילגיה. לא כל פרשנות המציגה את הגוי או את האחר כאדם פחות ערך אמורה להיות מאומצת על ידנו, מותר לנו לצנזר דברים שלא עוברים לנו בגרון. מדינת ישראל - יצירת הפאר החדשנית אשר הוקמה בארץ ישראל היא: 'יהודית - דמוקרטית', 'דמוקרטית - יהודית', הסדר אינו משנה... שני התארים חשובים במידה שווה ובשניהם תלוי ועומד עצם קיומה. בקיצור, זה הזמן להתפכח מדעות קדומות, להתבגר מאשליות ילדותיות של הבטחות ומתנות ללא תנאים, להפסיק להתגנדר מול המראה, לצאת מהקונכייה, לראות אנשים אחרים, להיפתח לדעות אחרות, ללמוד כיצד להשתלב עם העולם שבחוץ, להכיל את השונה, להקשיב לאחר ולהישאר בחיים. בחלקו השני של הערב, ענה הרב בני לשאלות הקהל במיומנות ובענייניות מרשימים. תודה לוועדת תרבות על ארגון הערב ועל תפאורת הרקע המושלמת של בית הכנסת כשהוא מואר ומאיר...

ביום ראשון בבוקר – התבשרנו באמצעות לוח המודעות, על בחירתו ברוב גדול של זבולון כלפה לשמש כמזכיר הקיבוץ, ולבחירתה של נורית פולק כתברה מן המניין, גם היא ברוב גדול. נאחל לכל אחד מהם הצלחה רבה בתחומו.

ביום שני – בערב, יצאנו לשדות במסגרת 'חגיגות השבעים', לחזות בתופעת הירח הגדול, הקרוב והבהיר ביותר שנצפה מאז ינואר 1948. הירח המלא והצהבהב, הציץ עלינו תחילה בכבדות ובביישנות בין העננים, המשיך וטיפס באיטיות מעל לצמרות העצים ולבסוף כמחווה של פעם בשבעים שנה, התנשא מעלינו בקלילות כשהוא בוחק וזורח מגאווה. ישבנו ב"קפה רלי" סביב המדורה, שתינו קפה שחור ותה העשוי מצמחי העונה ואכלנו מרשמלו צלוי ונימוח, בדיוק במידה הנכונה. היו וותיקים שהעלו זיכרונות עוד מהופעתו הקודמת בימים ההם - ימי קום המדינה, היו קטנטנים שקיפצו בין הגיצים והתעסקו במדורה, והיו גם כאלה, שהביטו בפליאה בלבנה במילואה, ולא כל כך הבינו על מה המהומה...

יורט קימלמן

לחנה קיני מיל סוב להולדת הנין
נכד ללאה ולירוחם כץ, בן לעלית ולאביב
שתלכי לבריאות ולאושר!

זכרונות השנת השמיים

שנת השבעים מהווה עילה מעולה להעלאת זכרונות מן העבר, בתקווה שזכרוני לא ימעל – ולא ימהל עובדות אמת עם חלומות או אגדות...

יש המדברים בנוסטלגיה על התקופה בה הוגשו בחדר האוכל שלוש סעודות ביום. הם מתעלמים מן התקופה אשר בה הוגשו ארבע סעודות ביום! המדובר כמובן בארוחת ארבע בשנות החמישים, אשר את תפריטה המלא נחשוף בהמשך. יש לזכור, שעובדי השדה בעיקר, נהגו לסעוד את ארוחת הצהריים בשעה 12. ובסיום יום העבודה, אם בארבע או לעיתים קרובות מאוחר יותר, חזרו למשק רעבים כדיבעי. בחדר האוכל ציפתה להם סעודה, שהוכנה ע"י עובדות "תור שני" – כך כונו עובדות המשמרת השניה במטבח. הסעודה כללה לחם טרי מאתמול – בשפע, תה ממותק בקמצנות – בשפע, וריבה מדוללת במים – בשפע (המים...). לגבי הלחם יש סיפור, ששאלו פעם אם אפשר לקבל לחם מהיום – ונענו בחיוב: כן, בוודאי, תבוא מחר!...אם תשאלו: האם לא אכלו ארוחת ארבע ב"חדר"? (כך נהג הקיבוצניק לכנות את דירתו, גם כאשר ברבות הימים כללה היא יותר מחדר אחד). – יש תשובה. בחדר כבר היה אז קומקום חשמלי, ואפשר היה להכין קפה. אלא מה? מקררים טרם היו בקיבוץ, לכן מכל חדר משפחה או חדר רווקים, היה מישהו עובר במטבח בסיום העבודה וממלא בכד קטן חלב לצורך ארוחת ארבע. האם לא טעמו משהו ביחד עם הקפה? ובכן זכור לי, שבכל יום שישי, קיבל כל "חדר" שקית מפירות העונה ועוגת שמרים עשירה במרובצים חומים, מאפה ידי משה גולן. מי שלא חיסל את העוגה בשבת, נהנה ממנה במשך השבוע הבא, כמו שנאמר: ראשון הוא למקראי קודש. בנקודה אחרונה זו, של עוגות משה גולן, ייתכן שקפצתי לשנות השישים – ואני מבקש מיודעי העיתים (כמו כרמלה, למשל), לתקן את כל השגיאות שעשיתי ושעשה בהמשך...

אם יורשה לי לזרום עם רצף האסוציאציה (תסמיך, ע"פ האקדמיה), אחזור לשנות הארבעים, בהיותי נער בפתח תקוה. שלושה מוצרים סופקו אז ללקוחות בצורה שאינה קיימת כיום: חלב, נפט וקרח. נפט, היה חשוב לצרכי בישול. קרח היה כמובן לצורך הכנסתו למקרר. שני מוצרים אלו חולקו בעזרת עגלות רתומות לסוסים, כשפעמון מתריע על בוא עגלת הנפט, וצעקות קרח! מודיעות על התקרבות העגלה. היותה של פתח תקוה בעלת אופי דתי (בפרהסיה), באה לידי ביטוי כאשר ראש השנה היה בימים חמישי ושישי – שאז קנינו ביום רביעי תלושים, כדי שנוכל לקבל קרח ביום שישי. האם לא היו בשנות הארבעים מקררים חשמליים? אכן היו, ואני אף זכיתי לראות אחד מהם, כשביקרתי חבר שאביו היה פקיד "גבוה" בעיריה. ברוב הבתים היו מקררי קרח. כתבתי "גבוה" במרכאות, כי טרם נודע אז הביטוי "בכיר". אף בשנים הראשונות למדינה, דיברו על "קצין גבוה" – כנראה בהשפעת האנגלית. פקיד גבוה – תרתי משמע. היה בשנים האחרונות של השלטון הבריטי, המזכיר הראשי של ממשלת המנדט.. "הנציב העליון" היה מעין ראש הממשלה, אולם המזכיר הראשי היה בפועל מנכ"ל המדינה. אותו מזכיר, שלא היה אהוב במיוחד עלינו, גובהו היה מעל שני מטר. קריקטוריסט אחד צייר אותו כך: על פני עמוד שלם הופיע חציו העליון – ממתניו ומעלה – ובתחתית העמוד הערה: המשך בעמוד הבא...

לא שכחתי את חלוקת החלב. היא התבצעה בעזרת אופניים. בימים ההם היתה רפת קטנה בחצר בית מסויים בקצה הרחוב בו גרנו. בני המשפחה חילקו חלב לתושבי השכונה, כשהם נעזרים בשני כדים (למען שיווי המשקל) באופניים. כמובן שהחלב הטרי לא היה מפוסטר, נהגנו להרתיחו. השמנת צפה למעלה ובני הבית נחלקו לשתים מפלגות: מחבבי השמנת מחד – והסולדים מן "הקרום" מאידך. רווחו אז שמועות (שלפי דברי הוריי החלו עוד בחו"ל...) שהחלבנים מוסיפים מים לחלב. הבדיחה הנפוצה היתה אז, שאין שואלים את החלבן כמה מים הוא הוסיף לחלב, אלא: כמה חלב הוספת למים?...

עכשיו מביא אותי זרם התסמיך (עדיין זוכרים? זה המונח העברי לאסוציאציה) לסיפור השייך לתחילת המאה העשרים ואולי לסוף המאה התשע עשרה. המדובר בסיפור על הרב שמואל סלנט זצ"ל, סבא רבא של בנימין יבל"א, שהיה רבה של ירושלים במשך כשבעים שנה. יום אחד הגיעה אל הרב אשה בשאלה: כמות קטנה של חלב זלגה לתוך הסיר בו היה מאכל בשרי. הרב שאל אותה לכמות התבשיל ולכמות החלב שנשפך פנימה. לאחר עיון מדוקדק ביקש ממנה לחזור למחרת בבוקר לקבל תשובה. המדובר במקרה שנכלל בקטגוריה של "בטל בשישים" כלומר, אם החלק "המטריף" קטן מאחד חלקי 60 מן התכולה בסיר – עדיין התבשיל בחזקת כשרות. כנראה שהרב התלבט בדיוק בנקודה זו. מאחר שהיה בקי גם ב"לימודי הליבה" (דכתיב: רחמנא ליבא בעי...), הלך הרב בחשכת הליל אל ביתו של החלבן. קרא לו לחדר צדדי, אמר לו בערך כדברים הללו: יש לי שאלה אליך. אני מפציר בך שתענה בכנות מלאה – ואני מבטיחך שלא יאונה לך כל רע בעקבות תשובתך ושהיא תישאר בסוד בינינו. השאלה היתה: האם – וכמה אתה מוסיף מים לחלב שאתה מוכר. התשובה, כאמור, נשארה בגדר סוד. אבל הסיפור יודע לגלות לנו, שלמחרת בבוקר קרא אליו הרב את האשה ואמר לה פחות או יותר בהאי לישנא: לכי אכלי בלב טוב את תבשילך, כי כשר הוא!...

וייתכן, שסיפור זה "מתכתב", כמו שאומרים היום, עם הדרשה של חגית לנדסמן, כלת בראשית, על חשיבותם של המים...

חנן אולן

חול חדש נפתח בקרוב ...

החוג יתחיל ביום ראשון: 4.12 ד' בכסלו. המעוניינים להצטרף מוזמנים להירשם בתרבות.

"לרפא עולם שבור" – גילי זיוון

עיון בהגותו של הרב יונתן ז'קס - סדרה של 6 מפגשים.

יום ראשון 20:30 בסלון ביתה של גילי

עלות הסדרה – 250 ₪ (תלוי בכמות המשתתפים)

בני אספריס

לפעמים המקומות הרחוקים ביותר נמצאים ממש בבית השכן

מה הקשר בין ארצות דמיוניות לקיבוץ סעד? ואיך הופכות חוויות נורמטיביות לתרבויות זרות?

שרית ברנז'י

תספר את הסיפור שמאחורי הספר: "שליח חד הקרן הכחול".

מסע פנטסטי שמתחיל כאן בבית, הולך הכי רחוק, וחוזר למקומות מוכרים.

יום ראשון י"ט בחשוון 20.11, בשעה 20:45 במועדון לחבר

הציבור מוזמן – 113 שפריס

מנהרת הזמן

בימים הרחוקים של טרום הקניונים ומרכזי הקניות, היווה רחוב נחלת בנימין שבתל אביב תחליף ומוקד משיכה לאנשי הפריפריה. גם התנועה הקיבוצית הצטרפה לחגיגה ואף יזמה נוהג לפיו התאפשרה קניה בחנויות מסוימות תמורת פתקאות השוות כסף. מסע הקניות המתואר להלן בהומור ובחן, ישעשע בלי ספק את הוותיקים שבינינו ויזכיר להם תקופה. לטובת הצעירים הוספנו מילון מנחים בסיום, כך שיוכלו גם הם לרגל שנת השבעים, להציץ בזיכרונות מתחילת שנות השבעים וליהנות...

נחלת בנימין (קניות)

כתב: יהודה ברט

וילונות אריגה
לא היו בנמצא
דיניץ' הזיע, שאשא הציע
"היפֿשֿר את דֿיאמָנט"
מלאי מעילים
"פֿלקוביץ', גולֿדין, את קריפֿיצ'ניקוב"
חצי קיבוץ של שותפים
אחרי כן לפי הסדר אִפֿשֿר פֿינעף או זַעֿקס
אילֿטֿקס, בילֿטֿקס, גילֿטֿקס, דילֿטֿקס
ומומחים ידועים לסוודרים של סֿקס
"עזרא טֿקס" ואולי "נחמיה טֿקס"
ל"מֿשי זֿקס" הבטנו
ב"שֿרֿעֿבי" כבר מתנו
על כן נקניק חטפנו ב"אֵס"
ומשם שמֿינֿגה אל "אוסבלד את הס"
אצל אוסבלד את הס שטיחי פרס
הזבן פֿרס ופֿרס ופֿרס
כל הזמן שטיחי פֿרס
עד שנמאס והשארנו פֿס...
ובכלבו "שלום" צר המקום
הכל נמצא בו הכל תמצא בו
חוץ מהכסף שכל כך חסר
ותמורת פתקאות הוא איננו מוכר
ומכאן דילוג על מחצית העיר

הכל התחיל אתמול בבוקר כבר
הכנות ליום קניות מחר
לתפוס מקום לשֿנֿים פֿקורֿטינֿה,
המטרה היא - נחלת בנימינה.
עוד אמש רץ ישר הוא מן הטוש
לקחת פתקאות בועדת הלבוש
בשליחותה נכנס הוא גם לגֿיטה
לשאול היכן קנתה בולֿרו של פופֿיטה.
אחרי כן נכנס לאסתר התופרת
לשאול מידות חזה ותֿלֿגה של הגברת.
למחרת בבוקר לא שמאלה ולא ימינה
ישר פנו ביחד, הוי נחלת בנימינה
כי נחלת בנימין היא שדה מרעה נֿצֿיד
לאשת הקיבוץ, לכל קניות הבית.
אך לקיבוצניק גֿבר אורבת כאן טרוֿמֿבוזה
כי עברו הרחוב היא - "נֿיא דֿלה רוֿזה"
אוי, מי המציא את נחלת בנימין
את יום קניות בנוסח יום הדין
נתחיל מנעלי פֿיל
מדדנו אך לא השארנו מיל
נמשיך ב"מֿרקוֿזה"
מדידות ומיֿמוֿנה
נעבור את הכביש
אל טֿיפֿנֿברון חיש

סט מתוק, חמוד ומתאים
 כבר עמדה אוטוטו
 לקנות אותו (תו)
 נעמדה....
 נזכרה שכזה
 קוסטיום או דומה
 כבר יש לציפ המטפלת.
 פרצה החוצה מן הדלת
 לבסוף הם נשאר בלי טיפ טיפה של כוח
 באוטובוס האחרון כך נאלצו לברוח
 עם כל הפתקאות חזרו הם לביתם
 אך אל נא אשליה פ'ה, הסיפור לא תם
 יבא היום ושוב לא שמאלה ולא ימינה
 ירוצו הם שם ישר הוי נחלת בנימינה
 מנחלת בנימין שומר נפשו ירחק
 אחרת עוד יגיע הוא אל נחלת יצחק...

ויסעו ויחנו ישר ב"משביר"
 כאן פרמי חולש על מחלקת פלים
 "הלפמן את אברהם" במחלקת בדים
 ויהודה וליזר זוג משמים
 אבות כל מגף וקפקף נעליים
 קילומטרים עשינו
 מאום לא קנינו
 ביקשה היא בוקלה
 לא היה הוא יפה
 ביקשה היא דיפתין
 לא היה די עדין
 נודה לא נבוש
 גם בריפס ובקלוש
 סוף סוף ב"משפית"
 גילתה היא תגלית
 קוסטיום בשלושה חלקים

מילון מנחים

קורטינה – רכב מרווח ומתקדם מסוג "פורד" שהיה צמוד לאחד מהחברים שעבד בתל אביב. הקורטינה היתה נפוצה אז גם כניידת משטרתית.

גיטה – אמו של רלי סימון, שימשה לחברים כדוגמא להופעה מוקפדת. **אסתר-אסתר** רון, התופרת המיתולוגית של הקיבוץ.

בולרו- אפודה קצרה. **פפיטה** – משבצות.

תליה – מותניים.

טרומבונה – פיקוקת ורידים, ברגליים מרוב הליכה...

אפשר פינעף או זעקס-תרגום מיידיש - ייתכן חמישה או שישה (שותפים).

שמיניה – הליכה מתארכת בצורת הספרה 8.

שמות החנויות - רובם אוטנטיים מאותה התקופה.

"הכל נמצא בו הכל תמצא בו" – גינגל הפרסום ברדיו משנות ה 70, לגורד השחקים הגדול במזרח בתיכון - "כלבו שלום".

בוקלה – סוג של בד עם מרקם כדוריות חיצוניות בולטות "בולקאלאך". **דיפתין** – בד עם מרקם זמש. **ריפס** – בד עם מרקם פסים.

קלוש – חצאית פעמון מתרחבת.

קוסטיום – חליפת נשים.

משכית - מותג אופנה רווי רקמות ואריגה בסגנון מזרחי, שהקימה רות דיין בשנות ה 50.

נחלת יצחק – הכוונה לבית העלמין הוותיק המצוי בשכונת נחלת יצחק (גבול גבעתיים תל אביב).

***הערה**: מקצב היצירה נכתב בהשפעת שירו של דני קיי (קומיקאי יהודי-אמריקאי), בו הוא מונה את שמות המלחינים הרוסיים הידועים. בעקבותיו הלך גם אריק איינשטיין בשיר לכבוד מונדיאל 1990 בו הוא מונה בזה אחר זה את שחקני הכדורגל של כל הנבחרות.

עניינינו על מנהל הקהילה

"לילה לילה מסתכלת הלבנה

, בפרחים אשר הנצו בגינה ,

בפרי היקינטון בגננו הקטון

לילה לילה מסתכלת הלבנה . " (לאה גולדברג)

ולמרות שהיא מסתכלת עלינו, לילה לילה במחזוריות מופלאה, היה מי שחשב שתופעת "ירח על" הינה סיבה למסיבה. אשרינו שאירועי הימים בארצנו הקטנטונת שקטים ושלווים וכל אמצעי התקשורת התגייסו למאמץ השיווקי. אז מה אם לא באמת ראינו הבדל מהלבנה שזרחה יום קודם ומהירח שהאיר למחרת... תודה לוועדת תרבות שניצלה גם היא את ההזדמנות והוציאה רבים מאיתנו בספונטניות לא אופיינית אל חיק הטבע , אל מחוזות ילדותנו ב"קפה רלי", למפגש חברתי חביב ולריח ניחוח של שדותינו בשעת ערב מוקדמת. לא נותר אלא להמשיך ולהתפלל ל"יוצר אור ובורא חושך" שישב לנו רוח ויוריד גשם להרוות אדמתנו ולהצמיח שדותינו.

בשעה טובה וברוך הבא

בשעה טובה, יש לנו מזכיר/יו"ר קיבוץ חדש, זבולון כלפה! בע"ה, זבולון יחל את תהליך החפיפה עם בוקי כבר בשבוע הבא ונאחל לו מכאן בכל לב ברוך הבא והצלחה גדולה! הצלחתך היא הצלחתנו. כפי שכבר הרחבת באסיפה, ברור ומובן שנצטרך לתת לזבולון את הזמן הראוי להכיר וללמוד את קהילת סעד, ומעצמנו תיזדרש סבלנות וסובלנות, לעובדה שהמזכיר הינו חיצוני וזמינותו (שלא כמו במהלך הקדנציה של בוקי) תהיה במשורה ובהתאם להחלטותינו – יומיים בשבוע.

אני שמח על ההשתתפות היפה בהצבעה בקלפי, ומברך על ההשתתפות הערה באסיפת החברים שבוע לפני כן. למרות זאת, אני עדיין תוהה וחושב כיצד אנחנו שוברים את הנתון שאסיפה עם 70 חברי קיבוץ, נחשבת לאסיפה "גדולה" ולמעשה אלו 26% בלבד מכלל החברים? אולי זבולון ידע לחדש לנו בנושא זה ואולי למישהו מהחברים יש מחשבות ורעיונות. מוזמנים לשתף מעל דפי העלון או במכתב אל חברי המזכירות.

משנה מקום משנה מזל

לאחר לבטים רבים וכאקורד סיום לתקופתו של המזכיר היוצא, בחרנו לנסות ולקיים את אסיפות החברים במועדון לחבר. נדמה לי וכך גם פנו מספר חברים, שהמקום היה נכון וטוב והוסיף ואוירה המשפחתית והחמה. ובהמשך לפיסקה הקודמת, יתכן ויבוא יום וניזדרש להשיב את האסיפה למקומה ההיסטורי, כי צר המועדון מהכיל את כל באי האסיפה.

ישיבה חגיגית להנהלת הקהילה

בשבוע שעבר, כמידי שנה, יצאה הנהלת הקהילה לישיבה חגיגית וארוכה, מחוץ לסעד לטובת עצירה וסיכום של שנת העבודה היוצאת ומחשבה על המטרות והיעדים לשנתיים הקרובות. הפעם התארחנו ב"בארות בנגב" בעלומים בבחינת, "טוב שכן קרוב מאח רחוק" ואכן המקום נעים ומרחיב את הדעת. פתחנו עם שרית אוקון, הרוח החיה שמאחורי המיזם הזה, שחיברה אותנו, אנשי סעד, אל המקום ומורשתו בצורה מרתקת דרך סיפורו של חברנו אהרלה דביר. לא אגלה לכם את הסיפור כדי שגם אתם תיסעו לביקור. בהמשך הפלגנו במחשבות על שהיה ועל שיבוא, בהנחייתה של יפעת ניימן. יפעת, יועצת ארגונית ומובילה תהליכי בינוי קהילתי באזור הדרום

ובין היתר מנחה ומובילה החל משנה זו את פורום המזכירים ומנהלי הקהילות של הקבה"ד. היה פורה ומפרה ואת עקרי התוצרים ממפגש זה נביא בע"ה בהמשך בפני הציבור. תודה לכרמל, שדחף אותי להמשיך במסורת זו ולקיים אותה במועד הנכון.

"יוצאים לדרך" תקציב 2017

כמידי שנה, התכנסנו ביום רביעי כל מנהלי הפעילויות ומרכזי הוועדות למפגש חגיגי במועדון לחבר. בדברי הפתיחה שלי, בחרתי לנצל את ההזדמנות ולהודות לכל הפורום המכובד, על התגייסותו בכל ימות השנה לעשייה קהילתית ברוכה וחשובה. יישר כוחכם מראשון ועד אחרון. את המפגש חילקנו לשניים. בחלקו הראשון עסקנו בפיתוח מנהלים ובעזרתה של יפעת ניימן שהוזכרה לעיל, למדנו על ניהול פגישות וישיבות צוות/ ועדות בצורה מיטבית ואפקטיבית ותרגלנו זאת באופן מעשי. בחלקו השני של המפגש, ישי והחתום מטה, הציגו דגשים להכנת תוכנית העבודה המילולית והכספית של כל פעילות.

תזכורת חשובה

כבר כתבנו ונחזור ונכתוב. אתר הפסולת מעל סיפן אינו חוקי והוא סגור לשימוש. כל פסולת גדולה שאתם רוצים לפנות ואינה נכנסת לפחים השכונתיים, עליכם לפנות לאלי סימון שמטפל בנושא במסירות ולתאם איתו את הפינוי.

אני מדגיש במיוחד ולאחר מספר תקלות. פסולת בניין מותרת לפינוי לאתרי פסולת מרכזיים בלבד! (באזורנו- אתר דודאים). פינוי הפסולת גם אם מדובר בכמויות קטנות, הוא באחריות מלאה ובלעדית של הקבלן המשפץ או הבונה. אל תתפתו ואל תאפשרו לקבלנים העובדים אצלכם לפנות את הפסולת שלהם, לשום מקום, מלבד פינוי מסודר לאתר דודאים. תודה מראש על שיתוף הפעולה.

עיניים להם ו...יראו או חכמת ההמונים

גם מנהלים מוכשרים לא רואים כל פגע בשטח הרחב, ואני כמנהל בינוני, ודאי לא רואה כל דבר ואין לי אלא להיעזר בעיני הציבור הרואה ופונה. הפעם אני מבקש להודות לגיין הוך ולרותי יערי. לגיין שהסבה את תשומת ליבנו לתקלת בטיחות בחדר הכושר ובאדיבותה וחריצותה של אתי הנושא טופל ותוקן תוך שבוע, ולרותי יערי שעוררה אותנו לחשיבה על פתרון לחניות האופניים והקלנועיות בכניסה לחדר האוכל ואשר מתערבבים זה בזה והופכים לסכנה עבור החברים הוותיקים. בע"ה נציע מספר פתרונות לשיפור המצב בזמן הקרוב.

הודעה לציבור

בשבוע הקרוב איעדר מספר ימים בשל השתלמות צח"י של המועצה האזורית ולהבדיל בשל שמחה משפחתית. מיילים שיכולים לחכות יתקבלו בברכה. מיום שני בערב ועד יום רביעי אחה"צ לא אהיה זמין ובנושאי חרום, ניתן לפנות לבוקי.

שבת שלום

ושנזכה להתחדש כמו הלבנה

plmj